

HET BOEK NEHEMIA

W. Kelly

HET BOEK NEHEMIA

Lezingen door William Kelly



Het boek Nehemia

Lezingen door William Kelly

Auteur: W. Kelly
Redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2010
Tweede editie: 2022
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Hoofdstuk 1	9
Hoofdstuk 2	19
Hoofdstuk 3	29
Hoofdstuk 4	37
Hoofdstuk 5	45
Hoofdstuk 6	49
Hoofdstuk 7 - 8.....	51
Hoofdstuk 9 - 12.....	55
Hoofdstuk 13	57

Hoofdstuk 1

Het boek Nehemia, dat we nu willen behandelen, geeft ons een laatste blik op de geschiedenis van Gods volk in de tijd van het Oude Testament. Daarom is het voor ons ook heel belangrijk. Het was immers het laatste tijdperk voor het Joodse volk, zoals wijzelf nu als het nieuwtestamentische volk van God ook in de laatste dagen leven. Die dagen zijn al begonnen voordat de laatste apostel werd weggenomen, zodat God hierover duidelijk onderwijs kon geven aan Zijn gemeente (2 Tim. 3:1; 2 Petr. 3:3; 1 Joh. 2:18; Jud.:17-18).

Het gaat niet alleen om een nuchter en gezond oordeel, dat aan de Schrift is ontleend, maar het doel is dat de Heilige Geest ons kon tonen dat het inderdaad de laatste dagen zijn. Daarom kunnen wij zelfs bij oppervlakkige beschouwing veel overeenkomsten zien tussen de woorden die destijds met het oog op Israël werden gesproken, en de plaats die Gods goedheid ons nu heeft gegeven als Zijn gemeente. Ik zeg dit niet om onze fantasie aan het werk te zetten, maar om lering te trekken uit het onderwijs dat de Heilige Geest ons hier heeft gegeven. Namelijk door de dingen die worden verteld over het overblijfsel dat terugkwam uit de ballingschap, en over hun situatie.

Er is wel een belangrijk verschil tussen de boeken Ezra en Nehemia. Ezra toont ons het overblijfsel dat uit Babel terugkeerde en zich voor het eerst weer in het land bevond, en in de stad Jeruzalem. Het boek Nehemia toont ons hetzelfde overblijfsel in een latere periode – het laatste tijdvak dat de Schrift ons geschiedkundig laat zien. Het boek Maleachi valt ongetwijfeld samen met Nehemia, terwijl Zacharia en Haggai ons verplaatsen in de tijd van Ezra. Haggai en Zacharia leefden enige tijd vóór Maleachi. Dit maakt het mogelijk de profetie van deze boeken van de Schrift te verbinden met de geschiedenis van Israël.

Het eerste waarop ik als een zaak van praktisch nut onze aandacht wil vestigen, is de geest die het hele gedrag van Nehemia bezielt. Hij was het instrument dat God tot Zijn eigen eer vormde in de omstandigheden die nu voor onze aandacht zullen komen. We zien dat er een bijzondere gepastheid in het optreden van Nehemia in dit boek is, zonder dat we daarmee willen zeggen dat alles wat Nehemia deed of zei naar Gods gedachten en wil was. Ten slotte was hij ook een mens; weliswaar een man Gods, maar een mens. Toch werkte de Heilige Geest krachtig door deze man, zodat alles wat toen tot Gods eigen heerlijkheid tot stand kwam ook voor ons nuttig is om te overwegen. Niemand zal dat ontkennen.

Wat is dan het eerste grote en opvallende kenmerk, dat Nehemia karakteriseert? We zullen dit niet alleen aan het begin van het boek vinden, maar vanaf het begin tot aan het eind. Dit is namelijk een diep en voortdurend besef van de vervallen toestand waarin Gods volk verkeert, want niets is zo belangrijk. Uit het feit dat wij die nu leven de Heer kennen en toebehoren, volgt volstrekt niet dat wij dit

bewustzijn méér zouden bezitten dan zij – want zij waren werkelijk Israëlieten, evenals Nehemia, maar hadden zich niet goed verplaatst in de gedachten van God over de toestand van Zijn volk.

Toch is het duidelijk dat zo'n beginseloordeel van invloed is op het hele verloop van onze dienst, van onze gebeden, van onze aanbidding. We zijn in gemeenschap met God, wat Zijn gedachten over Zijn volk betreft, *of* we zijn het niet. Als wij geen bepaald doel voor ogen hebben, als wij een opvatting hebben terwijl God er anders over denkt, is het duidelijk dat wij afwijken van Zijn gedachten en ook van het gezonde oordeel dat een kind van God moet hebben – hoe groot de goedheid van God ook mag zijn om ons te bewaren en staande te houden.

Want alles wat waar, heilig en goed en tot Gods eer is, hangt duidelijk af van de vraag of wij een weg bewandelen die naar Gods gedachten is. Nehemia was tevreden, en hij moest het ook zijn, met maar een klein gedeelte van het overblijfsel. Dit is een pijnlijk besef, maar wij moeten altijd de waarheid onder ogen zien. Maar daarom minachtte Nehemia het overblijfsel niet. Zijn motief om het met bijzondere liefde te bezien, hetzij het goed of verkeerd wandelde, was dat het Gods volk was!

Zij hadden nu hun rechten en aanspraken verloren, en het is belangrijk dat in te zien. Wat God op hen als volk geschreven had, was niet meer louter Ikabod; de eer was sinds lange tijd verdwenen. De eer was geweken toen de ark door de Filistijnen was meegevoerd. Later waren zijzelf weggevoerd, niet naar de omgeving van Filistea, maar naar Babel. Deze grote macht, die symbool staat voor de verwarring van de afgodendienst, had hen in gevangenschap gevoerd.

Een overblijfsel was nu teruggekeerd, maar ze hadden de les niet goed geleerd. Uiterlijk hadden ze ongetwijfeld ervan geprofiteerd. We vinden nooit dat ze hierna weer tot afgoderij zijn vervallen. Toch hadden ze niet veel gevoel voor de eer van God, die ze waren kwijtgeraakt. Maar dit is nu juist wat Nehemia kenmerkte!

Er zijn twee dingen die, als ze ontbreken, een heel groot verlies voor ons geestelijk leven betekenen:

1. het eerste is de *grootte* van het verval vast te houden.
2. het tweede is *ondanks* dit verval op Gods trouw te blijven bouwen.

Beide gevoelens waren wel aanwezig, maar in Nehemia zelf gingen ze harmonisch samen. De Heer geve dat ze ook bij ons aanwezig zijn. We hebben allebei nodig. We kunnen nooit werkelijk beantwoorden aan wat God van ons verwacht, tenzij we in deze beide opzichten Zijn gemeenschap genieten en in staat zijn dit vast te houden.

Nu is er veel dat ons ertoe kan brengen die dingen te vergeten. Veronderstel dat we tot de naam van de Heer zijn vergaderd, en Hij ons een bijzonder bewustzijn van Zijn tegenwoordigheid schenkt! We lopen dan het gevaar de vervallen toestand van de gemeente te vergeten. We beginnen niet alleen dankbaar te zijn, wat altijd goed is, maar we beginnen voldaan te zijn. Waarmee? Ongetwijfeld met de genade van God ten opzichte van ons. Maar we lopen gevaar om feitelijk met onszelf voldaan te zijn.

We zijn gelukkig, dat is heel goed! Maar dragen we nog het bewustzijn van het verval met ons mee? Is het een smart en een last: de grote verdeeldheid van de leden van Christus, de troosteloosheid van alles

wat Zijn naam draagt, alles wat er in deze wereld tegen de naam van de Heer wordt gedaan? Wat betekent het voor onze harten: de rol van de paus, van het protestantisme? Wat door velen wordt gedaan, die de naam van de Heer dragen?

Hebben wij daar wel iets mee te maken? Het moet ons zeker iets te zeggen hebben, ook al hebben we er daadwerkelijk niet veel mee te maken. We zouden bezwaard moeten zijn vanwege alles wat de eer van de Heer Jezus bezoedelt. Zodra wij onszelf dus in ons hart afscheiden van wat de naam van de Heer Jezus op aarde draagt en ons op ons gemak voelen in de tegenwoordigheid van de Heer, falen we toch ernstig als we niet treuren over de vervallen toestand van de gemeente. Dit is een heel fundamenteel beginsel met betrekking tot wat passend is in de tegenwoordige toestand van de gemeente van God.

Kijk hoe Nehemia dat voelt. Persoonlijk was hij door alle gemakken omringd. Het was een droevige ruil, wat dat betreft, om het hof van de grote koning te verlaten en naar de verlatenheid van het land Israël en Jeruzalem te gaan. Bovendien had hij, welbeschouwd, gemakkelijk kunnen redeneren: Waarom zou ik mij om Judea bekommeren? Het was vanwege onze zonden dat we verdreven werden, en het is duidelijk dat het volk dat er nu is geheel onwaardig is. Hun gedrag is zo dat ze niet geven om de eer van God.

Waarom zou ik mij het nu moeilijk maken? Heeft God niet gezegd: Dit is 'Niet Mijn volk'? Heeft Hij niet alle plaatsen van eer weggenomen, die wij eens bewoonden? Waarom zou ik mij nog hierover verontrusten? Het is allemaal voorgoed voorbij. Het heeft geen zin aan het volk van God te denken. Het is alleen een

persoonlijke zaak van het hart. Alles wat ik te doen heb, is de Heer te dienen daar waar ik ben. Zo had hij kunnen redeneren.

Ongetwijfeld was Nehemia een vroom man en was hij ook op een plek waar hij waarschijnlijk van zijn vroomheid kon genieten. Hij schijnt niet onder enige dwang gestaan te hebben. Hij werd blijkbaar door de koning gerespecteerd en gewaardeerd. Hij had een hoge en verantwoordelijke positie, want u moet de plaats van een dienstknecht in onze moderne tijd niet verwarren met die welke Nehemia innam. De schenker in die dagen was iemand die het grootste vertrouwen bezat, en in 't bijzonder van de koning van Perzië. U weet dat zij zeer laag afdaalden voor de ogen van hun dienaren. Wat hun volk, hun onderdanen betreft, het was hun niet toegestaan hen te zien, behalve bij betrekkelijk zeldzame gelegenheden. Dit nam alleen maar toe en het ambt van schenker was, door de jaloersheid en vrees voor de mensen, een heel verantwoordelijke positie. Want de wijze waarop vele onderdanen wraak namen op de hooghartigheid van deze koningen, bestond hierin dat ze hun meesters in de steek lieten en probeerden van hen bevrijd te worden.

De schenker was daarom iemand, die één van de meest verantwoordelijke posities in het rijk bekleedde. Hij was iemand die speciaal het leven van de koning onder zijn hoede had. In deze verantwoordelijke positie stond hij in een nauwe relatie tot de koning, tot op zekere hoogte zoals een soort vizier of minister-president. Nehemia genoot het vertrouwen van de koning, zoals duidelijk te zien is. En zijn geweten bezwaarde hem niet wat zijn positie betrof. Maar zijn hart was bij het volk van God.

Hij herinnert ons hier aan het einde van de boeken van het Oude Testament aan wat bij het begin van de geschiedenis van Gods volk ook zichtbaar is. Want Mozes, die het volk uit Egypte leidde, had precies dezelfde gevoelens voor het volk van God. Door Gods voorzienigheid gered, werd hij in het huis van Farao's dochter gebracht. En hij had schitterende vooruitzichten; waarom zou hij die niet gebruiken? Waarom zou hij niet wachten en zijn invloed aanwenden om het volk uit Egypte te leiden? Waarom zou hij ze niet geleidelijk van hun lasten bevrijden?

Als hij het bij Israël in stemming had gebracht, zou men ongetwijfeld tot zo'n besluit zijn gekomen. Ze zouden hebben gezegd dat geen weg zo uitnemend, zo wijs, zo voorzichtig voor Mozes was, dan even te wachten. Hij stond op dat ogenblik om zo te zeggen met één voet op de troon. Het zou betrekkelijk eenvoudig voor hem zijn geweest de troon te bestijgen, want we horen niets van een zoon van de farao, alleen van zijn dochter. Mozes kon die positie gemakkelijk hebben verworven, aangezien zijn begaafdheid hem van nature recht erop gaf. Veranderingen van dynastie hadden in de Oosterse wereld vanouds heel gemakkelijk plaats, zodat daarom niets zo'n door de Voorzienigheid beschikte weg zou lijken, dan wat God via Mozes zou doen. Maar nee, hij had het volk lief. En wat meer was dan dat, hij had God lief. Hij voelde aan wat tot Gods eer was, en dat God overeenkomstig Zijn eigen heerlijkheid moest handelen; dat er geen andere manier was om het volk te zegenen.

Zoals Mozes aan het begin van Israëls geschiedenis stond, zo stond Nehemia aan het eind van de geschiedenis van het volk. Mozes vóóordat zij tot een volk gevormd waren, en Nehemia toen zij geen

volk meer waren; want ‘Niet Mijn volk’ stond op hen geschreven. Zij toonden dezelfde gezindheid, hoewel in heel verschillende situaties. En daarom was het hart van Nehemia met droefheid vervuld. Het was niets persoonlijks; het was zuiver verdriet van de liefde, maar het verdriet van de liefde in overeenstemming met God. Het was de liefde tot het volk, omdat zij Zijn volk waren, hoewel God Zelf hun rechten had ontnomen. Toch onderkende Nehemia heel goed dat – hoewel God het volk voor een tijd terzijde had gesteld – dit niet voor altijd was. En dat de titel ‘Mijn volk’ schitterender zal stralen dan ooit tevoren in Israëel, als de Messias hen weer aanneemt en zij in hun hart terugkeren en berouw zullen hebben, en Hij hen rechtvaardigen en verlossen zal.

Nehemia had dus het volk van God lief, juist in de tijd dat ze hun rechten hadden verloren en werden getuchtigd vanwege om hun droevige falen en hun zonden tegenover God. Het was dus een tijd waarin het de meest redelijke zaak scheen hen op te geven. Had God hen niet prijsgegeven? Waarom voelde Nehemia dan zo veel voor hen? Waarom zou hij treuren over een volk, dat helemaal onwaardig was? Maar dit was totaal geen vraag voor hem. Hij wist dat zich daar in het land slechts het overblijfsel van het volk bevond, dat in hoge mate schuldig was en daarom rechtvaardig gestraft was. Maar niettemin was dit het volk van God, waaraan Gods plannen van zegen en genade voor de aarde gekoppeld waren. Hij wist dat daar, en daar alleen, de Messias zou worden geboren en dat de Christus onder dat volk en in dit land zou komen. Zijn hart keerde zich daarom naar Jeruzalem. De stad mocht in puin liggen en dat was ook zo, maar hierheen wendde zich zijn hart.

Nu wil ik u vragen of dit ook met ons het geval is? Want de gemeente van God betekent voor God nog veel meer dan Israël. En het is niet méér waar, dat Israël een volk was dat zijn plaats had verloren, dan dat de gemeente hier beneden ernstig heeft gefaald en een uitwendige vorm is geworden. De schuld van de christenheid – ik aarzel niet het te zeggen – is groter dan die van Israël. Omdat de gemeente onvergelijkbaar meer is gezegend, staat ze ook meer schuldig. Want de schuld is altijd evenredig aan de zegen die bedorven of misbruikt is. Toch behoren we de gemeente lief te hebben, niet alleen het evangelie of de Heer alleen! Als wij ons verplaatsen in de gevoelens van Christus, zullen we begrijpen dat Hij de gemeente liefheeft en Zichzelf voor haar heeft overgegeven. Onszelf daarom tevreden te stellen met alleen het genot van de genade die God ons geeft, zou gelijk staan aan een Nehemia die God dankte voor wat hij genoot in het paleis van de grote koning en die daarmee tevreden was, zonder te denken aan zijn eigen volk, zonder zorg, zonder een traan en zonder een gebed voor het volk van God.

Maar zo was het niet! Zijn hele hart was op zijn eigen volk gericht, wat de dingen hier op aarde betrof. En zijn verdriet gold de wijze waarop Gods volk niet had beantwoord aan wat het verschuldigd was aan Zijn eer hier beneden. Vandaar dat wij zijn geweest en geklaagd zien: ‘Het gebeurde, toen ik deze woorden hoorde, dat ik ging zitten en begon te huilen. Ik bedreef enkele dagen rouw, terwijl ik voor het aangezicht van de God van de hemel vastte en bad’ (vs. 4). Hij stortte zijn hart voor Hem uit en beled hun falen. En hij deed dit op een manier die aangaf dat er geen eigengerechtigheid bij hem was. Hij sloot zichzelf erbij in: ‘Wij hebben gezondigd, ook ik en mijn familie’ (vs. 6).

Nehemia plaatste zichzelf niet buiten deze belijdenis van hun gemeenschappelijke falen. Hij beseftte zijn eigen aandeel hierin, des te meer omdat hijzelf trouw was. Want het zijn nooit degenen die het meest schuldig zijn, die het eerst ertoe bereid zijn te belijden. Wanneer u nog onder een wolk van duisternis en zonde leeft, bent u niet toe aan een belijdenis. Maar als Gods genade u erboven heeft verheven en u alles van boven beziet, dan kunt u het inderdaad volkomen voor God belijden. Welnu, zo zag Nehemia de dingen. Uit zijn gemoedsgesteldheid blijkt dat hij een man was, die met God wandelde en de dingen helder zag door Gods genade. Zijn hart was vrij om zich bezig te houden met Gods volk. Hij erkende hun fouten, hun afwijkingen, hun oneer, maar hij riep tot God om uitkomst.

Hoofdstuk 2

De koning zag de droevige gelaatstrekken van Nehemia en maakte direct een opmerking hierover. De Perzische koningen hielden niet hiervan. Menselijk gesproken zou iemand die tot zo'n hoge positie als Nehemia was opgeklommen, door zijn gedrag dan maar weinig eerbied voor de vorst tonen. Want deze grote koningen koesterden eigenlijk de gedachte dat droefheid niet passend was in hun tegenwoordigheid. Zelfs als iemand treurig zou zijn, behoorde er voldoende vrolijkheid en afleiding in hun tegenwoordigheid te zijn om zulke gedachten te verdrijven.

Maar de waarheid is dat als het alleen om uiterlijke tegenvallers zou gaan – het verlies van zelfstandigheid of een andere natuurlijke oorzaak – dan zouden de tranen van Nehemia in de tegenwoordigheid van de Heere zijn verdwenen. Maar de nabijheid van de Heere maakte het verdriet alleen maar groter. Hoe meer hij voor Gods aangezicht wandelde en de toestand van de Joden in Jeruzalem overwoog, hoe bedroefder hij werd. Het was niet zo dat zijn hart zich niet tot God verhief, maar hierdoor werd zijn verdriet juist beter gevoeld, omdat hij beseftte Wie hun God was, wie zij voor God waren geweest en wat zij nu voor Hem waren! Nehemia werd dus niet verlost van zijn droefheid, terwijl hij bad. Dit wilde ik graag aantonen. Er was vertrouwen als hij tot God naderde, maar tegelijkertijd was er een diep besef van hun falen.

Maar de koning stelde de vraag en Nehemia vertelde openhartig hoe bevreesd hij was. Want inderdaad had het hem zijn leven kunnen kosten. De koning zou achterdocht hebben kunnen koesteren, of kunnen vermoeden dat er een geheime samenzwering was – en dat het geweten van Nehemia werkzaam was. Alle mogelijke dingen zouden in zijn gedachten hebben kunnen opkomen als de reden van de droefheid die zich op het gezicht van zijn dienaar aftekende. Maar Nehemia zei hem eenvoudig de waarheid: ‘Waarom zou mijn gezicht niet verdrietig staan, als de stad, de plaats van de graven van mijn vaders verwoest ligt en zijn poorten door vuur verteerd zijn?’ (Neh. 2:3).

Het is de moeite waard het volgende nog op te merken, hoewel ik het slechts doe om aan te tonen wat een verschil er bestaat tussen het Woord van God en het woord van mensen. In het boek van de Makkabeeën wordt gezegd dat Nehemia een priester was, en ook dat hij uit het geslacht van David was. Hoe het ook precies mocht zijn wat het geslacht van David betrof, juist om die reden kon hij helemaal geen priester zijn. Ik vermeld dit zodat we zien, dat wanneer mensen over de dingen van God schrijven, zij slechts hun onwetendheid tonen. Toch is dit een boek dat beweert geïnspireerd te zijn; dit wordt tenminste door een groot deel van de christenheid aangenomen.

Het is inderdaad wel aannemelijk dat Nehemia tot de stam Juda behoorde. Jeruzalem was immers de plaats van de graven van zijn vaders, en hier werden de mannen van Juda in de regel begraven. Maar hij was geen priester, dat is een vergissing. Hij was de burgerlijke landvoogd, en dit brengt mij tot een heel belangrijk punt wat dit boek betreft. Niet de tempel is hier het hoofdthema, maar het gewone

leven van de leden van het volk van God. En laat ik erbij zeggen, geliefde broeders, dat dit voor u en voor mij ook heel belangrijk is in onze tijd.

Het christendom is niet alleen een zaak van de gemeenschappelijke eredienst en de aanbidding van onze God. Het is ook bedoeld om richting te geven aan het leven van alledag. Ik houd niet zo van 'zondags-christenen', mannen of vrouwen die alleen maar hun identiteit tonen door op de zondag aan te zitten aan de tafel van de Heer. Dit is niet tot eer van Hem. We zijn ertoe geroepen Zijn rechten *elke* dag te erkennen, en dat te meer omdat er moeilijkheden kunnen zijn. In een drukke handelsstad, zoals die in onze directe nabijheid, hebben velen van ons hun verplichtingen, hoewel niet allemaal dezelfde. Sommigen moeten van vroeg tot laat werken. Anderen weten wat het is om zowel 's nachts als overdag te werken. En dit beperkt zich niet tot de mannen, het is ook op de vrouwen van toepassing; want er zijn er die hard en ijverig werken. En ik weet niet waartoe we hier anders zijn, dan om ijverig bezig te zijn in de situaties waarin wij geplaatst zijn.

Maar ik wil toch zeggen dat het een treurige zaak is, ijverig bezig te zijn voor de wereld en niet voor de Heer. En ook wil ik zeggen dat wij ervoor moeten zorgen dat ons dagelijks leven een getuigenis voor Christus is. Ik zeg niet dat wij allemaal geroepen zijn hetzelfde werk te doen. Maar ik zeg dat wij allemaal tot hetzelfde christendom geroepen zijn, en dat de Heer duidelijk moet worden geopenbaard in wat wij dagelijks doen; niet alleen op de dag van de Heer, of de ochtend van die dag. Nee, geliefde broeders, dit laatste is niet voldoende voor de Heer. En het falen om in het dagelijks leven van Hem te getuigen

– in ons gewone werk, ons sociale leven, ons werkzame leven, van welke aard dat ook mag zijn – is in strijd met het grote doel waartoe wij allen door Gods genade zijn geroepen.

Kortom, terwijl Ezra ons meer de geestelijke aspecten laat zien die betrekking hebben op de aanbidding van de Heer en het altaar; en terwijl het huis van God, de tempel, daar het grote onderwerp is, hebben we hier in Nehemia de muur van Jeruzalem. Dus niet de tempel, maar de stad zelf. Het gaat hier niet om het huis van God, maar om de muur van de stad die moest worden herbouwd.

Het ging om de verwoestingen waarmee het volk elke dag te maken had. Het stond in verband met hun gewone leven. En voor dit eenvoudige doel is het volk van God altijd geroepen tot iets buitengewoons, tot dingen die een goddelijk karakter dragen. Het kan de gewoonste zaak van de wereld lijken, maar we behoren al die gewone dingen op een goddelijke wijze te doen. Wat we ook doen – hetzij we eten of drinken – we moeten alles in de naam van de Heer Jezus doen, en tot eer van God. Dat is onze roeping.

Dit hadden de Joden hier vergeten. Ze hadden er niet aan gedacht. Het gevolg was dat ze diep waren gezonken, zelfs lager dan de heidenen. In zoverre hadden de heidenvolken nog iets om voor te leven en om te laten zien. Maar wat hadden deze arme Joden? Ze hadden de moed verloren en – wat het belangrijkste was – ze hadden het geloof verloren, hun praktische geloofsvertrouwen.

Welnu, geliefde vrienden, ik zou graag willen weten of er onder ons niet hetzelfde gevaar is, of er geen gevaar is voor mijzelf. Want, aangenomen dat we blijmoedig en gelukkig zijn door de naam

van Christus, we bevinden ons toch echt niet in zacht stromende wateren. We zien stormen, rotsen en zandbanken. We merken dat onze boten niet zo sterk zijn en dat wijzelf ook niet zo bekwaam zijn om ze te besturen. Dat betekent dat we in moeilijkheden komen. Is het niet zo? En als we een beetje ruw weer hebben meegemaakt, zijn we geneigd om terneergeslagen en ontmoedigd te worden. We vinden fouten bij broeders of zusters. Is het niet zo? Nu zal ik zeker niet ontkennen dat er fouten zijn, maar laten we dan niet vergeten dat wijzelf ook fouten hebben.

En verder is het niet de vraag of er fouten zijn bij de een of de ander, of bij beiden (wat dichterbij de waarheid is), maar het grote punt is of u en ik werkelijk op de Heer zien of niet. Dat maakt het hart gelukkig, vol vertrouwen op de Heer te zien. En ook om tot Hem op te zien niet alleen voor mijzelf, maar voor anderen. Want dit is de goede manier om elkaar te winnen, door op de Heer te zien met het oog op de ander.

Veronderstel, dat er iemand is tegen wie u iets heeft, of die persoon heeft iets tegen u. Hoe moeten we dat oplossen? Niet door wijsheid, niet door kracht, niet door invloed. Alle broeders samen kunnen het niet in orde brengen, maar de Heer is machtig. En op het ogenblik dat ons hart volkomen tot rust gekomen is in Hem, is er kalmte en vertrouwen, vrede en zekerheid voor altijd. De Heer geve dat dit bij ons zo is.

Maar wat ik nog eens benadruk is dat het onderwerp hier het dagelijks leven is, het sociale en burgerlijke leven in Israël, dus niet alleen wat openlijk verband hield met de godsdienst. Het doel is God Zijn rechtmatige plaats te geven in de gewone zaken van het leven. Dat

was het punt hier, en daarin had Israël ook gefaald. Zonder twijfel schoten ze tekort, zoals we in het boek Ezra hebben gezien, want die twee dingen gaan samen. U zult nooit vinden dat iemand die zich zeer in de aanbidding verheugt, in de wandel ernstig faalt. Maar u zult integendeel opmerken dat waar zwakheid in de aanbidding is, er ook zwakheid in de wandel zal zijn. Waar God op let, is dat er in beide geloof aanwezig moet zijn. En waar geloof is, daar zal getrouwheid zijn. Dat is het geheim ervan. Er is werkelijk een behoefte om elke activiteit met God in verbinding te brengen, hetzij de aanbidding van de heiligen of hun dagelijkse wandel. Er is slechts één en dezelfde hulpbron voor beide.

Nu, dit vulde het hart van Nehemia. Hij zoekt ernaar. Hij legt het uit, zelfs toen de koning sprak. En dit is wat ik u wil laten zien, wat een echte geloofszaak is. De koning zei tot mij: ‘Wat is dan uw verzoek?’ Wat doet hij dan? Verzoekt hij de koning iets? Nee, hij vraagt het aan God. ‘Toen bad ik tot de God van de hemel’ (vs. 4). Niet dat hij de koning helemaal niets vraagt. Maar juist op dat ogenblik in de tegenwoordigheid van de koning zelf, was zijn hart bij de Heere. Geen wonder dat zijn gebed verhoord werd. Geen wonder dat God luisterde en hoorde, en Nehemia het als van Hem kon aannemen. Waarom? Omdat hij eerst tot God bad. Niet dat hij de koning niet erkende. Maar de verse eerstelingen waren om zo te zeggen aan de Heer verschuldigd.

Nehemia zei tegen de koning: ‘Als het de koning goeddunkt, en als uw dienaar u welgevallig is, dat u mij dan naar Juda stuurt, naar de stad met de graven van mijn vaders, zodat ik die weer op kan bouwen. Toen zei de koning tegen mij, terwijl de koningin naast

hem zat: Hoelang zal uw reis duren en wanneer zult u terugkeren? Het was goed in de ogen van de koning. Hij liet mij gaan toen ik hem een bepaalde tijd opgegeven had. Verder zei ik tegen de koning: Als het de koning goeddunkt, laat men mij dan brieven geven voor de landvoogden van het gebied aan de overzijde van de rivier, dat zij mij doorgang verlenen totdat ik in Juda ben aangekomen, en een brief aan Asaf, de bewaker van het kroondomein dat de koning heeft, dat hij mij hout geeft om een zoldering te maken voor de poorten van de burcht die bij het huis van God hoort, voor de stadsmuur en voor het huis waar ik naartoe zal gaan. En de koning gaf ze mij, omdat de goede hand van mijn God over mij was' (vs. 5-8).

Men gaf hem de brieven. En het timmerhout en de andere materialen die hem ontbraken, werden door de koning geschonken; en hij trok beschermd op naar Jeruzalem. Maar deze zaak, die zijn eigen hart met vreugde en dankbaarheid vervulde te midden van zijn verdriet, ontstemde de vijanden van het volk van God.

Maar er is nog iets anders. Namelijk dat we niet teveel bezig moeten zijn met wat anderen doen of zeggen. Kijk naar Nehemia. Zijn hart was bij het volk van God. Maar vóór alles wist hij wat het betekende in afhankelijkheid van God te handelen, en dit aspect komt juist aan 't begin van het boek heel duidelijk naar voren. U kunt het volk van God dus het beste van dienst zijn, als u eenvoudig alleen opziet naar God. Ik moet persoonlijk opzien naar de Heer, het helpt niet als ik naar anderen kijk en probeer hen overeind te helpen. Nee, ik moet zelf opzien naar Hem.

Zo zegt hij: 'Toen stond ik 's nachts op, ik en enkele mannen met mij. Ik vertelde geen mens wat mijn God in mijn hart gegeven had om

voor Jeruzalem te doen. Er was geen dier bij mij, dan het dier waarop ik reed' (vs. 12). Het was geen zaak van praal of vertoon, of iets dat onder de mensen gebruikelijk was. Het ging niet om het meebrengen van een aantal technici en andere bekwame handwerkers, om te zien wat er moest worden gedaan. Nehemia ging zelf; zijn hart was er helemaal bij betrokken. Hij aarzelde niet maar nam het direct 's nachts persoonlijk ter hand, met het opzettelijke doel de dingen in ogenschouw te nemen zonder veel aandacht te trekken. Niet dat hij zich tegenover anderen schuldig maakte, want gebrek aan oprechtheid zou een treurige zaak zijn geweest onder het volk van God. Maar het was geen zaak van oprechtheid, maar van wijsheid. De man die niet weet wanneer hij zwijgen moet, zal nauwelijks weten wanneer hij spreken moet. Het is heel belangrijk te leren dat er voor beide een tijd is. Nehemia ging 's nachts erop uit, bezag het in diepe droefheid en nam de verwoesting ten volle in ogenschouw.

'En de machthebbers wisten niet waar ik heen gegaan was en wat ik aan het doen was, want ik had tot nog toe de Joden, de priesters, de edelen, de machthebbers en de anderen die het werk deden niets verteld' (vs. 16). Het was een zaak tussen hemzelf en God, met de paar mannen die bij hem waren. 'Toen zei ik tegen hen: U ziet de ellende waarin wij verkeren, dat Jeruzalem verwoest ligt' (vs. 17). Hij was er nu dieper bij betrokken dan ooit tevoren en besepte duidelijk de toestand van de dingen. 'En ik vertelde hun over de hand van mijn God, die goed over mij geweest was' (vs. 18).

U merkt hier twee dingen op: het bewustzijn van het verval en een vertrouwen op God, en allebei vulden samen zijn hart. En let op de uitwerking ervan. Zij zeiden: Wij zullen ons tot de herbouw gereed

maken. En met krachtige hand vatten zij het werk aan. Dus u ziet hier een man van geloof voorop gaan, maar dit niet doen in eigen kracht of wijsheid, maar met een gebroken geest en in afhankelijkheid van God. De hand van de zwakke wordt dan voor het werk gesterkt. Het is God die helpt. God krijgt de eer, maar Hij maakt gebruik van het geloof van mensen. Zo deed Hij hier.

Op het ogenblik echter dat God begint te werken, probeert de duivel het te verhinderen. Maar toen Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonitische dienaar, en Gesem, de Arabier, dit hoorden, bespotten en verachtten zij ons (vs. 19). Het was de eerste aanval van de vijand. Het was minachting over zo'n eenvoudig en onbetekenend werk, maar tevens de openbaring van hun boosaardigheid. Niettemin gebruikte God het voor hun welzijn. In de nabijheid van de tegenstanders die daar waren, leert Nehemia meer dan ooit. Het is geen reden om verontrust te zijn. Zoals de apostel Paulus zegt: er is een krachtige en geopende deur, maar er zijn vele tegenstanders. Zo was het ook bij Nehemia. Er was een krachtige deur geopend en de tegenstanders verschrikten hem op geen enkele manier. 'Toen gaf ik hun antwoord en zei tegen hen: De God van de hemel, Hij zal ons doen slagen en wij, Zijn dienaren, zullen opstaan en gaan bouwen. Maar u hebt geen deel, geen recht, en geen herinnering in Jeruzalem' (vs. 20).

Hoofdstuk 3

In het derde hoofdstuk van Nehemia worden de namen genoemd van degenen die meewerkten aan het herstel van de muren van Jeruzalem, en ieders persoonlijke aandeel in dit werk wordt beschreven.

‘Toen stonden Eljasib, de hogepriester, en zijn broeders, de priesters, op en herbouwden de Schaapspoort. Zij heiligden die en plaatsten de deuren ervan. Tot aan de Honderdtoren heiligden ze hem, tot aan de Hananeëltoren. Daarnaast waren de mannen van Jericho aan het bouwen’ (3:1-2).

Ik wil uw aandacht vragen voor de genade van God, die hier ieders werk optekent en het diverse karakter ervan laat zien; want dit is een belangrijk punt om aan herinnerd te worden. Er is niemand van ons die geen werk kan doen voor de Heer. Bent u daarmee bezig? En het werk dat u mag doen, kunt *u* ook beter doen dan iemand anders.

Als wij veronderstellen dat Gods werk afhangt van bijzondere gaven en krachten, maken wij een grote vergissing. Ik ontken niet dat die dingen er zijn en dat God ons gaven geeft naar onze bekwaamheid; want de Heer zegt dat ook. En ik wil ook niet zeggen dat iemand met geringe bekwaamheid dezelfde gaven bezit als iemand met meer bekwaamheid. Zeker niet. Maar ik zeg dat er voor iedereen *passend* werk te doen is, al is onze bekwaamheid nog zo gering. Ja, een werk dat beter gedaan kan worden door iemand met weinig gaven dan door iemand met grote bekwaamheden. Want *passend* werk kan

misschien door iemand anders ook *goed* worden uitgevoerd, maar nog *beter* door de eerste.

Kortom, er is geen plek waar het belangrijker is dat de juiste man de juiste plaats inneemt, dan in de gemeente van God. En de Heilige Geest vervult Gods dienstknechten met wijsheid en kracht en maakt hen bekwaam. Ik bedoel nu niet alleen degenen die prediken en die leren. Er is geen grotere vergissing dan te denken dat alleen dit het werk van de Heer is. Want ‘bedieningen’ worden duidelijk onderscheiden van het prediken, zoals we kunnen zien in Romeinen 12. De apostel spreekt o.a. van de leraar die zichzelf geeft in het leren, maar ook van hem die dient in het dienen (Rom. 12:6-8).

Soms noemt men alleen maar prediken of leren een dienende taak. Maar dat is niet wat de Heilige Geest zegt. Er is veel dienst – dienst jegens de heiligen – die gedaan wordt door personen die niet zo’n aanzien hebben. Het is gebruikelijk om te zeggen: Ik diende op die dag, ik bediende het Woord, of een ander diende, of iets dergelijks. Maar dat is een vergissing. Het zou waarschijnlijk geen groot verlies zijn, als er op die manier minder werd gediend en er meer werkelijk dienstwerk plaatsvond.

Waar toe God ons roept, is eenvoudig het doen van Zijn wil. Maar wij zijn geneigd de voorkeur te geven aan wat beantwoordt aan onze gedachten en gevoelens, in plaats van de dingen te zoeken waarin God ons wil gebruiken en zegenen. Maar echte zielszorg houdt in het verbinden van de gebrokenen van geest. Zich bezighouden met de moeiten en beproevingen van de heiligen. Dit is van grote waarde voor Hem. Het is dit soort werk dat, naar ik vrees, heel weinig bij ons plaatsvindt.

Dit is de werkelijke betekenis van het dienen, en niet zozeer het spreken. Ik wens de dienst met het Woord niet te kleineren, dat zou mij niet passen. Maar ik zie dat de Schrift het dienen onderscheidt van alleen spreken, en daarop wil ik wijzen. Echte dienst volgens het Woord van God is veel meer een praktisch werk. Ik bedoel niet alleen met geld. Dat is een ander misverstand. Men denkt soms dat de enige weg om gelovigen te helpen is hun geld te geven. Dan valt men in de strik van de duivel, omdat het geld de wereld regeert. Het zou de heiligen van God slaven van het geld maken. Nee, geliefde vrienden, wij moeten ons oog op de Heer richten. Wij kennen – of behoren althans te kennen – de vervallen toestand waarin God ons heeft geplaatst. Wij zouden vergissingen zoals de zojuist genoemde niet hebben te verbeteren, als er nu niet evenals in Nehemia's dagen een verval was en het voorwerp van zijn genegenheid erbij was betrokken.

Welnu, God laat hier Zijn waardering zien voor de diverse diensten die door de verschillende kinderen van God worden verricht. Ik pas het nu natuurlijk toe op de heiligen. Wij zien dat het ons in goede orde voor de aandacht komt. Sommigen bouwden de Vispoort. Anderen verbeterden dit of dat (vs. 3-4). De Oude Poort verbeterden Jojada en Mesullam (vs. 6). Maar verder wordt ons gezegd dat de inwoners van Tekoa herstelwerk verrichtten, maar dat de vooraanstaanden onder hen hun schouders niet zetten onder het werk van hun heren (vs. 5).

Dat is een ernstige berisping. De mannen die het meest van allen vooraan behoorden te staan en die, meer dan allen, anderen moesten aanmoedigen. Deze mannen die in staat waren het beter te doen: zij krijgen een pijnlijke en niet te benijden algemene bekendheid en een ernstige vermaning in het Woord van God, omdat zij hun schouders

niet zetten onder het werk van hun heren. God is niet onverschillig. Hij noteert het, en geen excuus kan Zijn berisping ongedaan maken.

‘Daarnaast verrichtten de Gibeoniet Melatja en de Meronothiet Jadon herstelwerk’ (vs. 7). Maar dit is niet alles. De zoon van Hur, het hoofd van de ene helft van Jeruzalem wordt hier genoemd als arbeider (vs. 9). We zien dat een ware dienst, werkelijke toewijding, het deel van sommigen was.

Dan lezen we in vers 12: ‘Daarnaast verrichtte Sallum herstelwerk, de zoon van Lohes, hoofd van de andere helft van het district Jeruzalem, hij en zijn dochters’. Dit is ook een belangrijke zaak. Te denken dat vrouwen geen gepaste en gewichtige plaats hebben in het werk van de Heere is een grote vergissing. Zij hebben die inderdaad, en de apostel Paulus laat dit duidelijk zien. Laat me u een ogenblik verwijzen naar de gemeente te Filippi om te tonen waar zij kunnen helpen en waar niet.

Filippenzen 4:2-3 geeft ons een mooie illustratie, niet zonder zorg, maar toch vol lering. ‘Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik eensgezind te zijn in de Heer.’ Het werk van de Heer brengt vaak moeilijkheden met zich mee. De reden is niet dat het niet gedaan wordt met goede motieven; maar dat helaas zo vaak de eigen wil een rol erbij gaat spelen. Deze twee vrouwen, die allebei gewaardeerd werden door de apostel, hadden onenigheid. ‘Ja, ik vraag ook u, trouwe metgezel’ – vermoedelijk verwijst hij hier naar Epafroditus, ‘wees hun behulpzaam die met mij hebben gestreden in het evangelie’.

Het zou verkeerd zijn te denken dat zij samen met de apostel Paulus het evangelie hadden gepredikt. Dit wordt hier niet bedoeld. Hoewel

velen de conclusie hebben getrokken dat Paulus hen erkende als medepredikers van het evangelie, is dit niet het geval. De eigenlijke en ware bedoeling van dit woord is als volgt: dat zij in de moeiten van het evangelie hebben gedeeld, zelfs in beproevingen. Deze vrouwen verheugden zich in de strijd voor het evangelie. Zij droegen er de smaadheid van. Zij werkten op allerlei manieren, mogelijk door hun huizen open te stellen, of door het verlenen van gastvrijheid aan degenen die daar met het Woord waren gekomen, of door te bidden met zoekende zielen en hen uit te nodigen, en duizend andere dingen die vrouwen beter kunnen doen dan mannen.

En vervolgens laat de apostel ons zien dat hij deze vrouwen bijzonder waardeerde. Hij vraagt Epafroditus hen te helpen. Het is waarschijnlijk dat de broeders hen hadden veronachtzaamd en dat Epafroditus, die dezelfde gezindheid had als de apostel, zich kon verplaatsen in zijn gedachten en gevoelens. De gedachte is: ik vraag u, trouwe metgezel, deze vrouwen behulpzaam te zijn die met mij samengewerkt hebben en de moeilijkheden van het evangelie met mij hebben gedragen. Het is geen kwestie van prediken, maar van een *delen* in de zorgen van het werk van het evangelie, 'samen met Clemens en mijn overige medewerkers, van wie de namen in het boek van het leven staan' (Fil. 4:3).

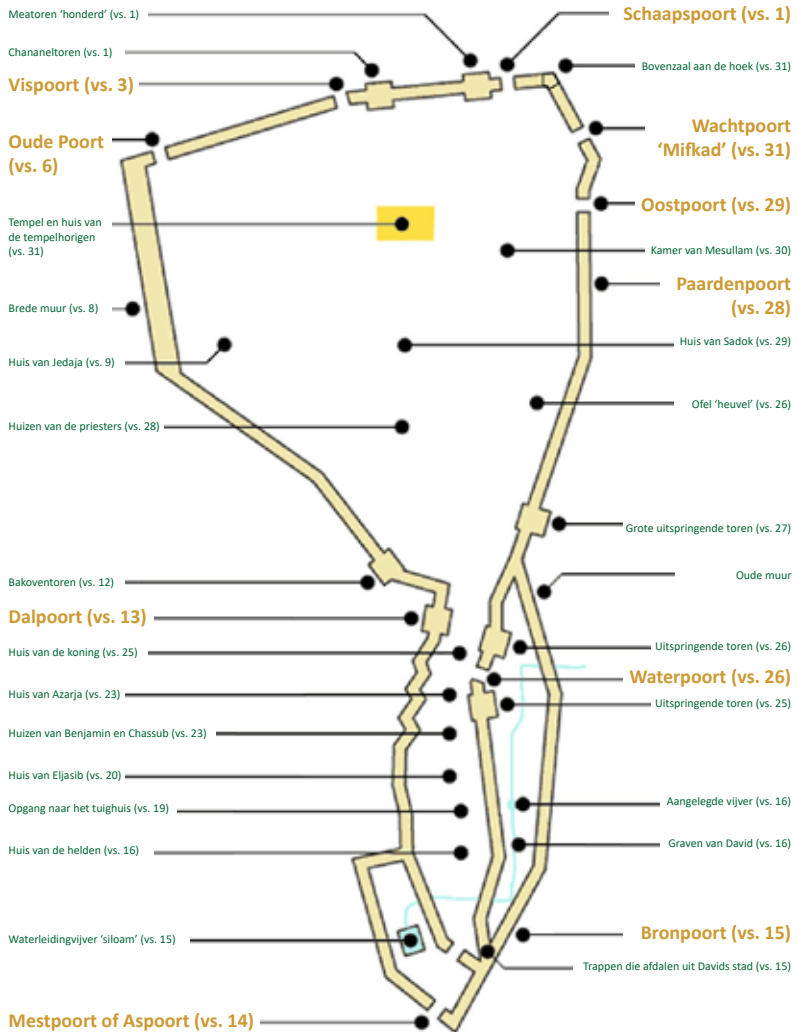
Wij vinden geen enkele aanwijzing in de Schrift dat vrouwen in het openbaar leerden of predikten. Er waren vrouwen die de gave van profetie hadden. Ik ontken niet, dat als er een gave gegeven is, deze ook moet worden gebruikt. Maar dan moet dat gebeuren overeenkomstig de gedachten van God. Wij horen van vier dochters van Filippus die

profeteerden (Hand. 21:9). Zonder twijfel beoefenden zij die gave op de juiste wijze.

Vrouwen kunnen andere vrouwen helpen. Zij behoeven niet te denken dat dit te min is voor hun gave. Het past vrouwen zeker niet, andere vrouwen te minachten; en daarom zou klagen als men in dat werk bezig is, niet juist zijn. Maar er zijn regels die God in Zijn werk nooit vergeet. En als het in de gemeente van God voor een vrouw zelfs schandelijk was om te spreken, moeten we terughoudend zijn in andere situaties. Het zou in de gedachten van een zuster niet zou moeten opkomen om te prediken in de wereld. In deze laatste tijden en in de landen waar de ideeën van vrijheid erg verspreid zijn, vergeten vrouwen bijna dat zij vrouwen zijn. Dit is een groot risico. De grens tussen mannen en vrouwen wordt tenietgedaan. Dit is een snel groeiend probleem, tot nadeel van beiden. Hoe het ook mag zijn, God geeft het volle licht en de ware eer aan vrouwen die het werk van de Heer doen dat passend voor hen is. Dit wordt ons hier onder de aandacht gebracht.

Verder wordt hier in Fil. 4 over andere personen gesproken, die op de meest belangstellende wijze in verschillende opzichten geholpen hebben. Maar dit uitvoerig te bespreken, zou mij te lang bezighouden, omdat ik slechts een overzicht wil geven en de hoofdbeginselen wil noemen. Ik kan u alleen aanraden de verschillende bijzonderheden van het hoofdstuk persoonlijk te onderzoeken. U zult zien hoe nauwkeurig God kennis neemt van de diverse diensten van de leden van Zijn volk.

Schets van Jeruzalem volgens Nehemia 3



Hoofdstuk 4

‘Het gebeurde, toen Sanballat gehoord had dat wij de muur herbouwden, dat hij in woede ontstak en zeer geërgerd was. Hij bespotte de Joden’ (4:1). Het was voor hem erg genoeg dat het herstelwerk begonnen was en nog erger dat het voortgang maakte, en dat Nehemia niet zo gauw bang was. Sanballat had bedreigd hem als oproerkraaier bij de koning aan te geven. Maar waar het hart eenvoudig is, is er geen reden tot onrust. En hoe standvastiger Nehemia was om de bestaande machten te eren, hoe meer hij de bedreigingen en de woede van Sanballat kon minachten.

Sanballat zei in de tegenwoordigheid van zijn broeders en het leger van Samaria: ‘Wat doen die zwakke Joden? Zal men hen hun gang laten gaan? Gaan ze offers brengen? Willen ze het vandaag nog klaarkrijgen? Willen ze de stenen uit de puinhopen weer tot leven wekken, hoewel die verbrand zijn?’ (vs. 2). Een andere man, Tobia, sloot zich hierbij aan en zei: ‘Ook al bouwen ze, als er slechts een vos op klimt, maakt hij een bres in hun stenen muur’ (vs. 3).

Wat zei Nehemia? Direct wendde hij zich tot de Heere: ‘Hoor, onze God, dat wij een voorwerp van verachting zijn en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd’ (vs. 4). Zo was het ook in de eerste dagen van de gemeente van God. De apostelen werden gezeseld en bedreigd, maar wat deden zij? Ze brachten het voor God en Hij antwoordde. Hij antwoordde met Zijn kracht. De Geest bewoog de

plaats waar ze waren, en met grote kracht gaven ze getuigenis van de opstanding van de Heer Jezus (Hand. 4:31, 33).

Maar hier in Nehemia was het een dag van zwakheid. En wat ik u en mijzelf op 't hart wil drukken, is dat wij niet meer in de dagen leven dat de Geest het gebouw beweegt. Het is niet langer een tijd van macht en heerlijkheid, waarin wonderen en tekenen worden gewerkt. Maar leven wij daarom zonder God? Wat waarderen wij het meest, de macht en de wonderwerken van God, of God Zelf? Dit is de grote vraag: Hebben we vertrouwen in de tegenwoordigheid van God, en stellen we die boven alle krachten en wonderen die ooit gewerkt zijn?

Het is een heel eenvoudige vraag, en dat was het ook voor Nehemia. Er was nu geen Schelfzee, die doormidden werd gespleten en opdroogde voor het volk, geen Jordaan waar ze doorheen gingen, geen manna dat uit de hemel naar beneden viel. Maar er was het duidelijke Woord van God dat in vervulling ging; en de weg stond voor hen open. Er was een open deur en ze konden optrekken naar die plaats waar de ogen van de Heere voortdurend op gericht waren: het land van God voor het volk van God. Zij hadden het verloren als een zaak van uiterlijke kracht, maar niet wat hun geloof betreft. Want zij klemden zich vast aan God, zelfs toen hij hen schijnbaar niet kon erkennen voor het oog van de wereld. Dit maakte het zonder twijfel een beproeving, maar het geloof zou de beproeving nuttig vinden.

En dit is waarop ik verder de nadruk wil leggen, dat er dikwijls in gedachten en soms ook met woorden wordt geklaagd over het gebrek aan kracht. Nu, ik wantrouw dat. Ik had zelf nooit veel kracht en het zou mij voor ieder ander spijten als het wel zo was. Het punt is: Ben ik uitgegaan tot de Heer? Heb ik dat gedaan omdat het Zijn wil is,

Zijn woord? We kunnen nog zo zwak zijn, maar daar wil Hij ons juist hebben. Dat staat vast, en sta mij toe te zeggen dat er *niets* is dat ons zo trouw en zo zelfstandig houdt. Terwijl wij integendeel misschien in de strik van klerikalisme vallen, wanneer wij ons teveel met kracht bezighouden.

Een voorbeeld: er is een samenkomst van Gods kinderen, waar door de opmerkelijke gaven van één, twee of drie personen alles plaatsvindt met zichtbare schoonheid. Elk gebed is volkomen overeenkomstig de waarheid, ja, alles wordt met inzicht gedaan. Maar toch, zodra de vrije werking en de tegenwoordigheid van de Geest van God wordt genegeerd, denk ik dat dit een betreurenswaardige bijeenkomst is. Het zou leeg zijn, en we moeten niet bedrogen willen worden. Het is niet zo dat twee of drie personen de schande en de zwakheid van het geheel kunnen verbergen!

Het belangrijke punt is dat Gods kinderen in Zijn naam vergaderd behoren te zijn, en dat de Geest van God de vrijheid heeft om te handelen. Dus als we overeenkomstig de waarheid handelen, zal er zeker zwakheid openbaar worden. Nooit zal de toestand van de gemeente van week tot week hetzelfde zijn. En het is veel belangrijker dat wij in de waarheid staan, dan dat er een manifestatie van kracht zou zijn. Een openbaring van kracht is alleen een sluier die de ware toestand van de gemeente bedekt, zodra een ongepast en ongeestelijk handelen van twee of drie begaafde mensen de ware toestand van die gemeente verbergt. Het is veel beter de nadelen en het verdriet van zwakheid te ondervinden, dan een toestand te hebben die niet waarachtig is in het oog van God. En bovenal moeten wij beantwoorden aan de waarheid van onze positie. Ik ben ervan

overtuigd dat alles schadelijk is dat ons doet vergeten dat we slechts een overblijfsel zijn. En hoe meer we van de waarheid genieten, des te meer zijn we ertoe geroepen de vervallen toestand van de gemeente van God te voelen.

Er is ook nog een andere zaak. Vaak is de gedachte dat, als wij maar geestelijke en rijpe christenen samen konden brengen, het dan wel een gelukkige gemeente zou zijn. Ja, beste vrienden, maar het is verkeerd omdat we hiertoe niet geroepen zijn. Wie geeft ons het recht onder het volk van God zulke keuzes te maken? Wie machtigt ons zelfs maar zoiets te wensen? Nee, ik geloof juist het tegendeel. Ik denk dat het van God is – als we inderdaad het geheim hebben begrepen en de werkzaamheid van de Geest van God vrij hebben gelaten – om liever naar het gebrekkige en naar het zwakke om te zien. Ik zou liever schapen van de kudde willen ontvangen, die gebrekkig zijn, die zwak zijn, die zich in gevaar bevinden. De sterken, of in elk geval hen die *denken* dat ze sterk zijn, moeten we aan de hand van God overlaten. Want zeker zorgt de trouwe Goede Herder het meest voor de zwakken, en wij moeten de dingen leren zien zoals Hij ze ziet. Het denkbeeld alleen de meest trouwe gelovigen met veel inzicht bijeen te vergaderen is dan ook onjuist. Dit staat in volledig contrast met het principe van genade en waarheid. Nee, beste vrienden, het enige juiste uitgangspunt is als volgt: wij leren niet en wij verwachten niet dat God al Zijn heiligen zal samenbrengen. Maar op het moment dat we niet vrij zijn en niet open staan voor al Gods kinderen, zijn we verkeerd bezig. Niet dat ik reken op hun komst, maar de vraag is of mijn hart naar hen uitgaat. Als dat niet zo is, ben ik sektarisch.

Dit is precies wat bij Nehemia aanwezig was. Zijn hart ging naar hen allen uit, hoewel het slechts ging om een arm en gering overblijfsel. Goed beschouwd bestond dit overblijfsel, toen het terugkeerde naar Jeruzalem, slechts uit 42.000 personen, en enkele overblijvenden, en ongeveer 7000 slaven en slavinnen. Dus nog geen 50.000 personen bij elkaar. En dit was het hele overblijfsel van Israël. Er was een tijd geweest dat alleen Juda – dus één stam – niet minder dan 450.000 strijders had (zie 1 Kron. 20:5). Ik vermeld dit alleen om te tonen hoe groot de ondergang, hoe volledig de ruïne was.

Welnu, Nehemia had het volk lief en zijn hart ging uit naar iedereen die tot Israël behoorde, of zij zich bij hen voegden of niet. Maar hij ontving hen die kwamen in al hun zwakheid, en natuurlijk probeerde hij hen te versterken en het inzicht met hen te delen dat God aan hemzelf had gegeven. Maar hij nam hen niet aan vanwege hun kracht en inzicht, maar alleen omdat zij de Heere kenden en toebehoorden. Hij ontving hen allen in het land van de Heere, waar Hij hen wenste te hebben.

Nehemia nu spreidde voor de Heere de beledigingen, de hoon en bedreigingen van de vijanden uit. Dit bracht zijn geest tot rust. Hij was niet bezorgd. God luisterde immers en hoorde: ‘Hoor, onze God, dat wij een voorwerp van verachting zijn en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd: geef hen over als buit in een land van gevangenschap. Bedek hun ongerechtigheid niet en laat hun zonde niet uitgewist worden van voor Uw aangezicht, want zij hebben u getergd tegenover de bouwers. Maar wij bouwden de muur’ (vs. 4-6).

Maar het werd ernstiger, doordat er een samenzwering onder de vijanden ontstond om tegen Jeruzalem te gaan strijden. ‘Maar wij

baden tot onze God en plaatsten een wacht tegen hen' (vs. 9). Eén van de meest opvallende kenmerken was dat het volk niet alleen Gods Woord hoorde en toenam in de kennis van de Schrift. Dat deden ze zeker en we zullen het bewijs ervan vinden! Maar het eerste wat in die dagen werd gevonden, was het *gebed*. Er was een geest van gebed onder hen. Ze gingen tot God en brachten alles voor Hem; en zo ontvingen ze de genade van God die in hen werkte en Zijn wijsheid werd hun meegedeeld.

We zien dan ook dat Nehemia rustig zijn maatregelen neemt en dat hij mannen opstelt met hun zwaarden, speren en bogen. 'Ik zag erop toe en stond op en zei tegen de edelen, de machthebbers en de rest van het volk: Wees niet bevreesd voor hen. Denk aan de grote en ontzagwekkende Heere, en strijd voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen' (vs. 13-14).

Nu in onze tijd moet hetzelfde gebeuren. Ik bedoel echter niet op dezelfde manier. Voor ons als christenen is het niet aan de orde om met zwaarden en speren te strijden. Maar ongetwijfeld moeten wij de goede strijd *van het geloof* strijden. Wij moeten niet alleen ons werk doen, maar ook weerstand bieden om in de boze dag staande te kunnen blijven. Dat houdt in dat wij gewapend moeten zijn tegen de listen van de duivel, en niet alleen het vreedzame werk van de Heer verrichten. Zo was het toen met het overblijfsel van Juda, en Nehemia gaf de aanwijzing dat de bazuin hen bijeen zou verzamelen als ze te ver verspreid waren. De bazuin zou een helder geluid geven, wat ook voor ons heel belangrijk is: 'Op de plaats waar u het bazuingeschal hoort, daar moet u zich bij ons voegen. Onze God zal voor ons strijden. Zo deden wij het werk. De helft van hen hield de

speren vast, van het aanbreken van de dageraad tot het opkomen van de sterren' (vs. 20-21).

Hoofdstuk 5

Maar er was nog een andere en hoogst treurige toestand, die het vijfde hoofdstuk ons meedeelt, namelijk dat er interne problemen waren en ook een verkeerde gezindheid bij het overblijfsel. Er was armoede en honger, en velen gingen gebukt onder schulden.

Niet alleen dus dat de edelen van Tekoa tekort schoten toen de overigen trouw waren in het werk, maar er ontstond een luid geroep van het volk en van hun vrouwen tegen hun Joodse volksgenoten: 'Wijzelf zijn met velen. Dus moeten we aan graan zien te komen, zodat wij kunnen eten en in leven blijven. Ook waren er die zeiden: Wij staan op het punt onze velden, onze wijngaarden en onze huizen tot onderpand te geven, zodat wij aan graan kunnen komen tegen de honger. Verder waren er die zeiden: Wij hebben geld geleend voor de belasting aan de koning, op onze velden en wijngaarden. Welnu, zoals het vlees van onze broeders is ook ons vlees; zoals hun zonen zijn ook onze zonen. En zie: wij staan op het punt onze zonen en onze dochters aan de slavernij te onderwerpen' (5:1-5).

Nehemia was heel boos en riep de edelen en de machthebbers ter verantwoording. Hij zei tegen hen: 'U leent geld uit tegen rente, ieder aan zijn broeder! Vervolgens belegde ik een grote vergadering tegen hen. Ik zei tegen hen: Wij hebben onze broeders, de Joden, die aan de heidenvolken verkocht waren, teruggekocht zoveel als in ons vermogen lag; gaat u nu weer uw broeders verkopen zodat ze weer aan ons zouden worden verkocht? Toen zwegen zij en vonden geen

antwoord. En ik zei: 'Wat u doet, is niet goed. Moet u niet wandelen in de vreze van onze God vanwege de smaad van de heidenvolken, onze vijanden?' (vs. 6-9).

Zo sprak hij met hen en het gevolg was dat deze berisping door God werd gezegend. Toen zeiden zij dat zij hun bezittingen zouden teruggeven en niets meer van hun broeders zouden eisen. 'Zo zullen we doen, zoals u het zegt. Toen riep ik de priesters en ik liet hen zweren om dienovereenkomstig te handelen. Ook schudde ik de plooi van mijn mantel uit en ik zei: Zo moge God elke man die dit woord niet gestand zal doen, uitschudden uit zijn huis en uit zijn arbeid, en zo moge hij uitgeschud en leeg zijn. En de hele gemeente zei: Amen! En zij prezen de HEERE en het volk handelde dienovereenkomstig' (vs. 12-13).

Er is niets beter dan een goed voorbeeld. Als er behoefte is aan toewijding, is het belangrijk zelf te beginnen. Wees persoonlijk toegewijd. Als er gebrek is aan liefde, toon dan liefde. We zien dikwijls dat mensen die liefde eisen, deze zelf nauwelijks openbaren. Dit is de weg van God niet. En zo staat het niet alleen met de liefde, maar met veel meer dingen. Neem bijvoorbeeld bescheidenheid, en nederigheid. Wie klaagt het meest over de hoogmoed van anderen? Iemand die zelf erg hoogmoedig is. Welnu, dat heeft niets met onze positie te maken. Misschien is er iemand, die menselijk gesproken een goede positie heeft. Maar de man die hem wil kleineren is heel wat trotser dan de welgestelde man zelf. Zelfs als ik veronderstel dat de rijke misschien niet zo is als men zou mogen wensen. Maar dan moeten we op onze eigen gezindheid letten en ons afvragen wat ons doel is, geliefde broeders.

Ik zeg dit niet met het oog op iemand die zijn positie wenst te handhaven. Maar ik stel dat iemand die anderen kleineert, zelf ook hoogmoedig is. Wat God wenst is dit: welke maatschappelijke positie wij ook mogen hebben, wij moeten ons altijd gedragen in overeenstemming met Christus. Maar anderen een gedragslijn voor te schrijven of ons met hen te bemoeien, is geen goede manier om Gods wil te volbrengen of Hem te verheerlijken.

Nehemia handelde zo niet. Hij zegt: 'Overigens, vanaf de dag waarop de koning mij de opdracht heeft gegeven om landvoogd te zijn in het land Juda, vanaf het twintigste tot het tweeëndertigste jaar van koning Arthahsasta, twaalf jaar, hebben ik en mijn broers het brood, bestemd voor de landvoogd, niet gegeten. Maar de eerdere landvoogden, die er vóór mij waren, hadden het zwaar gemaakt voor het volk en zij hadden brood en wijn van hen genomen, en daarna nog veertig sikkil zilver. Ook heersten hun knechten over het volk. Maar ik heb zo niet gehandeld, omdat ik God vreesde. Ook voor het werk aan deze muur heb ik mij sterk gemaakt en wij hebben geen grondbezit verworven en al mijn knechten waren daar bij elkaar voor het werk' (vs. 14-16).

Maar dit was nog niet alles. 'De Joden en de machthebbers, honderdvijftig man, en zij die naar ons toe waren gekomen uit de heidenvolken die zich rondom ons bevinden, aten aan mijn tafel. Wat klaargemaakt werd voor één dag: Voor mij werden klaargemaakt één rund, zes uitgelezen stuks kleinvee en vogels en, met een tussenpoos van tien dagen zeer veel van allerlei soorten wijn. En bovendien eiste ik niet het brood, bestemd voor de landvoogd, want de dienstbaarheid drukte zwaar op dit volk. Denk toch aan mij, mijn God, ten goede,

om alles wat ik heb gedaan voor dit volk' (vs. 17-19). Hij had hen lief en de vrucht daarvan werd duidelijk gezien.

Hoofdstuk 6

Maar er werd een nieuw plan door de vijand beraamd, nadat men had gefaald in het veroorzaken van onrust. De landvoogd was op zijn hoede en het volk eveneens. Nu stelden ze voor een bijeenkomst te beleggen. Waarom zouden ze niet in vrede leven met elkaar? ‘Kom, laten we elkaar ontmoeten in Kefrim, in het dal Ono. Zij dachten mij echter kwaad te doen. Toen stuurde ik boden naar hen toe om te zeggen: Ik ben met een groot werk bezig en kan niet komen. Waarom zou het werk stilliggen omdat ik het nalaat en naar u toe kom?’ (6:2-3).

U ziet dat het niet zomaar een of andere oproep was. De eer van God was ermee verbonden. Zolang het overblijfsel niet op de plaats was die God hun had gegeven, als de stad waarop Hij Zijn ogen had gericht, zolang het slechts een puinhoop was, was het duidelijk dat het een voorwerp van medelijden kon zijn. In die tijd was er voor de Heere geen getuigenis. Maar nu wordt ons meegedeeld dat zij wel viermaal zo'n boodschap zonden, en Nehemia antwoordde hen steeds op dezelfde wijze.

Hierna werd nog een andere poging gedaan. Zij zonden boden om in Jeruzalem met hem te spreken. Hier is sprake van laster: ‘U staat op het punt hun koning te worden. Welnu, kom, laten we samen overleg plegen’ (vs. 5-7). Om zo de gedachte te wekken dat Nehemia aanspraak op de troon wilde maken. Dit lijkt een vriendelijke waarschuwing. ‘Ik stuurde echter een bode naar hem toe om te zeggen: Er is van

zulke dingen, die u zegt, niets gebeurd. Nee, u bedenkt ze in uw eigen hart. Want zij allen wilden ons bevreesd maken. Ze zeiden bij zichzelf: Hun handen zullen het werk nalaten. Het zal niet afgemaakt worden. Welnu, maak mijn handen sterk!’ (vs. 8-9).

Daarna was er een derde poging, maar nog listiger. ‘Toen ik in het huis van Semaja, de zoon van Delaja, de zoon van Mehetabeël, kwam (want hij had zichzelf opgesloten), zei hij: Laten wij elkaar ontmoeten in het huis van God, binnen in de tempel’ (vs. 10). Hier was een vijand van binnen. Hij stelde Nehemia voor zichzelf in de tempel te verbergen. Deze weigerde beslist. ‘Maar ik zei: Zou iemand zoals ik vluchten?’ (vs. 11). Waar zou zijn geloof dan zijn gebleven? Hoe zou een man zijn kinderen kunnen verlaten, en hierdoor tonen dat hij zich alleen zorgen maakte om zijn eigen veiligheid?

Bovendien zou dit wantrouwen ten aanzien van de eer van God zijn geweest. Het was in strijd met Gods wil voor de Israëliet om het heiligdom te gebruiken, zoals de volken dat deden. De heidenvolken maakten hun heiligdommen tot een schuilplaats in geval van gevaar voor hun eigen leven. Maar God liet zoiets in Zijn tempel niet toe. Die was overeenkomstig Zijn Woord voor Zijn aanbedding. Wat dus door deze valse profeet werd voorgesteld, was een heidens idee. Nehemia merkte duidelijk dat God hem niet had gezonden, maar dat hij die profetie tegen hem had gesproken, omdat Tobia en Sanballat hem hadden ingehuurd (vs. 12-13).

Wat een plannen om het volk van God en een dienstknecht van God van het geloof af te trekken! Gelukkig kwamen al deze listen aan het licht door eenvoud en beslistheid, door zich te hechten aan het Woord van de Heere.

Hoofdstuk 7 - 8

Hoofdstuk 7 toont ons het volk met de herbouwde muur (in slechts tweeënvijftig dagen, 6:15). En verder wordt het register van de Joden die reeds vóór de tempelbouw naar Juda waren teruggekeerd onder Zerubbabel en Jozua met zorg geciteerd. Maar ik hoef hier niet dieper op in te gaan.

Maar in hoofdstuk 8 vinden we het volk als één man bijeen op het plein vóór de Waterpoort. En men verzocht de schriftgeleerde Ezra het boek van de wet van Mozes te halen, die de Heere aan Israël had gegeven. Toen bracht de priester Ezra de wet vóór de gemeente, zowel mannen als vrouwen en ieder die het kon begrijpen, op de eerste dag van de zevende maand. En hij las daaruit voor op het plein vóór de Waterpoort vanaf het morgenlicht tot de middag in tegenwoordigheid van de mannen en de vrouwen en van hen die het konden begrijpen. Het hele volk luisterde aandachtig naar het wetboek.

Ezra, de schriftgeleerde, stond op een houten verhoging, die men voor die gelegenheid gemaakt had. Ezra opende dus het boek voor de ogen van heel het volk, want hij stond hoger dan heel het volk. Toen hij het boek opende, ging heel het volk staan. 'En Ezra loofde de HEERE, de grote God, en heel het volk antwoordde, onder het opheffen van hun handen: Amen, amen! Zij knielden en bogen zich neer voor de HEERE met het gezicht ter aarde. Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Akkub, Sabbethai, Hodia, Maäseja, Kelita, Azaria, Jozabad,

Hanan, Pelaja en de Levieten onderwezen het volk in de wet, en het volk stond op zijn plaats. Zij lazen uit het boek voor, uit de wet van God, gaven uitleg en verklaarden de betekenis, zodat men de voorlezing begreep' (8:1-9).

Hier zien we een andere kant; en let erop, beste vrienden, dat dit onderwijs, dit zich ten nutte maken van de wet van Jahweh gebeurde nadat zij zich in de juiste positie bevonden. U zult nooit zien dat mensen in een verkeerde positie in kennis toenemen. Zij kunnen het evangelie prediken en zielen tot God leiden, en zij kunnen bepaalde morele plichten onderwijzen; en we moeten God hiervoor danken. We moeten niet traag zijn om te zien wat God werkt, waar dan ook. Maar we kunnen geen inzicht verwachten in Gods gedachten, tenzij we daar zijn waar Hij ons wil hebben. En het is duidelijk dat wat goed is voor de één, ook goed is voor allen. Wat God geeft als Zijn wil voor Zijn volk, is bindend voor allen. Hier waren ze samen in de stad van God, in het land van God, en *hier* was de wet tot nut.

Ik zeg niet dat er in Babylon en Assyrië geen mensen waren, die de wet van de Heere lazen. Maar alles was daar zo onnatuurlijk, door omstandigheden die zo weinig bij de wet pasten, dat in zo'n situatie het gevoel altijd heerst over het Woord. Het Woord maakt niet dezelfde indruk. De waarheid van de Schrift spreekt zo weinig tot het hart. Als u in de juiste positie verkeert, wordt alles helder door de goedheid en de soevereiniteit van God. Zo zien wij dat hier – en niet eerder – de wet van God zijn ware plaats krijgt.

Nehemia en Ezra, de priester en schriftgeleerde, en de Levieten die het volk onderwezen, zeiden tegen heel het volk: 'Deze dag is heilig voor de HEERE uw God. Rouw dan niet en huil niet. Heel het volk

hulde namelijk toen ze de woorden van de wet hoorden' (vs 10). Er is een tijd om ons te verblijden, en ook een tijd om te huilen. Maar er is een tijd dat wij het brood van de rouwklagers niet moeten eten, en zo was het hier. 'De Leviëten deden heel het volk zwijgen door te zeggen: Wees stil, want deze dag is heilig. Wees daarom niet bedroefd. Toen ging al het volk weg om te eten en te drinken, om uit te delen en grote vreugde te bedrijven, want zij hadden de woorden begrepen die men hun bekend had gemaakt' (vs. 12-13). We moeten van de waarheid van God genieten!

In overeenstemming hiermee verzamelde het volk zich later in de 7^e maand om het Loofhuttenfeest te houden. Ze vierden het zoals sinds de dagen van Jozua, de zoon van Nun, niet meer was gebeurd. Ongetwijfeld een ernstig feit! Waar hadden ze zich al die eeuwen mee beziggehouden? De Geest van God vermeldt ons hier tot onze lering dat het Loofhuttenfeest praktisch zijn plaats onder de Israëliëten had verloren sinds de dagen van Jozua. De reden is onduidelijk. Waarom was het in onbruik geraakt? Te zeggen dat ze in oorlog, in moeite waren, is geen echt antwoord. Ongetwijfeld waren er oorlogen in de dagen van Jozua, en waren er ook moeilijkheden in de dagen van de richters. Maar daarna kwamen David en Salomo aan de macht. Waarom werd het Loofhuttenfeest toen niet meer zo gevierd als in het begin?

De reden schijnt eenvoudig dat ze zo bezig waren met hun tegenwoordige rust, dat ze de toekomst vergaten – zoals ook de verwachting van de komst van de Heer in de christenheid in vergetelheid is geraakt. Honderden jaren lang dachten de mensen niet eraan, ze stelden er geen belang in. Ze hadden zich op aarde

gesetteld en hielden zich met het werk van de Heer bezig. Ze leefden niet langer in de hoop op de spoedige komst van Christus. God heeft die verwachting weer doen herleven en in herinnering gebracht in een tijd van verval.

Zo zien we hier de bijeenvergadering van het volk voor het Loofhuttenfeest, de ware inzameling van de oogst. Dus niet maar dat gedeeltelijke werk, dat plaatsvond toen ze onder Jozua in het land waren gebracht. Want daarna verloor de viering van het feest zijn glans. Maar nu, in deze tijd van verval, toen de dingen zo'n pijnlijk laag punt hadden bereikt, bleek daar geloofsvertrouwen. Dus geen kracht, maar geloofsvertrouwen. Toen er getrouwheid was en een zich hechten aan het Woord van de Heere, begon men de betekenis van het Loofhuttenfeest weer in te zien. Hun harten zagen uit naar de grote bijeenvergadering, als de graanoogst en de wijnoogst hebben plaatsgehad. Er was zeer grote blijdschap. 'En men las dag aan dag voor uit het boek met de wet van God, vanaf de eerste dag tot de laatste dag, en ze vierden zeven dagen feest. En op de achtste dag was er een bijzondere samenkomst, volgens de bepaling' (vs. 19).

Hoofdstuk 9 - 12

In hoofdstuk 9 volgt na de viering van het Loofhuttenfeest een andere zaak. Het volk hield een dag van vasten en gebed op de vierentwintigste dag van de zevende maand. Als het hart geestelijk in het Woord leeft, als het zich eraan onderwerpt en de heldere hoop van Gods volk het hart met vreugde vervult, dan kunnen we een diepere smart voelen. Vergelijk de droefheid in het voorgaande hoofdstuk (Neh. 8:10-12). Het is een grote fout te veronderstellen dat de ene waarheid in strijd zou zijn met de andere.

Op de 24^e dag van de maand verzamelden de Israëlieten zich met vasten en in rouwgewaden, met aarde op hun hoofd. Ze gingen staan en beleden hun zonden. Hoe meer de harten van de heiligen bezig zijn met de toekomst van Gods volk, hoe meer ze hun huidige tekortkomingen voelen. Dit was juist. Dit is de goede manier om ons van zelfbedrog te verlossen enerzijds, en van de macht van de wereld anderzijds. Wij zien hen hun zonden belijden, en let erop hoe zij dit deden: 'En het nageslacht van Israël zonderde zich af van alle vreemdelingen. Ze gingen staan en beleden hun zonden en de ongerechtigheden van hun vaders' (vs. 2). Zo stortten ze hun hart voor de Heere uit. Ze erkenden hun ware toestand, maar richtten tegelijkertijd het hart vol vertrouwen op God. Er was lofprijzing vanwege al Gods weldaden aan Zijn volk in de loop van de geschiedenis, maar ook verootmoediging vanwege al hun zonden.

Zo wordt het verbond met God vernieuwd in hoofdstuk 10 en is er een vast voornemen om voortaan te wandelen volgens de wet van God, die gegeven was door de dienst van Mozes. Ze beloven plechtig zich niet meer te vermengen met de omringende volken en de dienst van de Heere in stand te houden. Zo wordt het verbond voor het aangezicht van de Heere bezegeld naar Joods gebruik.

In hoofdstuk 11 vinden we de oversten van het volk die in Jeruzalem woonden en daarbuiten, en dan krijgen we in hoofdstuk 12 een opsomming van de priesters en de Levieten die met Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, al eerder in het land waren gekomen. Jeruzalems muur wordt ingewijd met grote dankbaarheid en er worden regelingen getroffen voor het werk van de priesters en Levieten.

Ik onthoud mij van verdere bijzonderheden, maar wil graag opmerken dat het laatste hoofdstuk een eindoverzicht geeft van het werk van Nehemia.

Hoofdstuk 13

Het was nu al geruime tijd geleden dat het overblijfsel was teruggekeerd. Als Nehemia de praktische toestand onderzoekt, ziet hij diverse afwijkingen van de oorspronkelijke afzondering. Ik vraag u, geliefde broeders, of wij niet moeten onderzoeken of het bij onszelf ook niet zo is? We moeten voortdurend waakzaam zijn. Het is niet zo dat men zich niet verheugt als God mensen toevoegt! Als God tienmaal meer tot Zijn kinderen zou toebrengen dan nu het geval is, zou ik Hem daarvoor danken. Maar ik zou niet blind zijn voor de mogelijkheid dat het toebrengen van zovelen ook meer reden tot zorg en verootmoediging kan geven. Niet minder vreugde dus, maar er is dan ook meer waakzaamheid nodig.

En zo vinden we bij deze gelegenheid dat er op die dag werd voorgelezen 'uit het boek van Mozes voor de oren van het volk. Daarin werd voorgescreven bevonden dat een Ammoniet of een Moabiet tot in eeuwigheid niet in de gemeente van God mocht komen' (vs. 1). Het was als het ware iets nieuws voor hen; ze hadden er eerder niet aan gedacht. De reden was 'omdat zij de Israëlieten niet met brood en water tegemoet gekomen waren' (vs. 2).

U ziet dat ze terugkeerden tot de eerste beginselen. Het gebeurde, toen zij de voorschriften van de wet hadden gehoord, dat zij alle mensen van allerlei herkomst afzonderden van Israël (vs. 3). Ze hadden het vroeger herhaaldelijk gelezen. Nu brachten ze het in toepassing. Het is niet alleen waar dat we het Woord nodig hebben, maar we hebben

ook de Geest van God nodig om het Woord levend voor ons te maken. Nu ze de toepassing gevonden hadden, handelden ze ernaar.

Hiervóór had echter de priester Eljasib, die was aangesteld over de kamers van het huis van onze God en die een bloedverwant van Tobia was, een grote kamer voor hem gemaakt; daar brachten zij vroeger steeds het graanoffer, de wierook, de voorwerpen, de tienden van het graan, van de nieuwe wijn en de olie – overeenkomstig het gebod voor de Levieten, de zangers en de poortwachters – en het heffoffer voor de priesters (vs. 4-5). Maar toen dit alles plaatsvond was Nehemia niet in Jeruzalem, zo vertelt hij in vers 6.

Het lijkt erop dat hij twee bezoeken aan Jeruzalem heeft gebracht, en dat tijdens zijn afwezigheid deze afwijking van de eerste beginselen is ontstaan. ‘Want in het tweeëndertigste jaar van Arthahsasta, de koning van Babel, moest ik bij de koning terugkomen, maar na verloop van dagen kreeg ik weer verlof van de koning’ (vs. 6). Dat is dus het tweede verlof. Het eerste was in het 20^e jaar, en het tweede twaalf jaar daarna. ‘Toen ik in Jeruzalem aankwam, kreeg ik inzicht in het kwaad dat Eljasib ten behoeve van Tobia gedaan had, door een kamer voor hem te maken in de voorhoven van het huis van God’ (vs. 7). Zo iets ernstigs was er niet gebeurd, toen Nehemia de eerste keer kwam!

Maar er is nog een ander belangrijk beginsel. Wat deed Nehemia toen? Bleef hij weg uit het huis van God? Ging hij niet op om daar te aanbidden? Zoiets kwam niet bij hem op, en dat behoren wij evenmin te doen. Het kwaad bij een andere persoon is nooit een reden weg te blijven van de tafel van de Heer – voor niemand, wie dan ook. Als dat een geldige reden was, zou het gelden voor ieder die oprecht

is. En veronderstel dat alle oprechte gelovigen zouden wegblijven, waar zou dan de Tafel van de Heer zijn? Nee, geliefde vrienden, dit is een fout principe. Wat waar is, is het volgende: Wanneer er kwaad aanwezig is, zie dan op God, opdat u het op de goede manier het hoofd kunt bieden. Zie op tot God om met wijsheid, overeenkomstig Zijn Woord, te handelen en de handen te sterken van allen die zorg dragen voor de eer van God.

Want het is niet de aanwezigheid van het kwaad als zodanig, dat het karakter van de Tafel van de Heer teniet doet, maar de weigering om het te oordelen en weg te doen. Er kan een vreselijk kwaad gevonden worden; toch is dit geen reden van de Tafel van de Heer weg te blijven. Als ik wist dat er hier ter plaatse het meest grove kwaad was, zou ik daarom niet wegblijven, maar proberen te helpen. Het zou mijn plicht zijn zo te handelen. Niet om het werk in uw plaats te doen, maar om u verantwoordelijk te stellen en van God genade en wijsheid te vragen om het werk te doen.

En zo was het met Nehemia. Hij bleef niet weg omdat Tobia erin geslaagd was, door de grote invloed van de priester, een kamer te krijgen in de voorhoven van het huis van God. Hij kwam naar Jeruzalem en kreeg inzicht in het kwaad. En dit was het eerste effect: Hij was er heel ontstemd over en wierp al het huisraad van Tobia uit de kamer naar buiten. Want een Israëliet had het recht zo te handelen; ieder was hiertoe verplicht. Op bevel van Nehemia reinigde men de vertrekken en hij liet de voorwerpen van het huis van God daar terugbrengen, met het graanoffer en de wierook (vs. 8-9).

Er is echter voor ons dit verschil. God wil dat de gemeente in haar geheel handelt als Zijn gemeente. Zelfs een apostel zou niet alleen

handelen. Toen de apostel iets vreselijks over Korinthe hoorde, weigerde hij niet hun te schrijven en hij zei ook niet: Nu bent u hier niet langer de gemeente van God. Integendeel, hij schrijft heel zorgzaam ‘aan de gemeente van God die in Korinthe is’. En hij verbindt hen met al de heiligen die op aarde waren: ‘met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer’ (1 Kor. 1:2).

Hij spreekt over het vreselijke kwaad dat hij wist dat er aanwezig was, en zegt dat hij al geoordeeld heeft wat er moet gebeuren. Maar hij stelt dat *zij* moeten handelen. Zijn oordeel was niet voldoende. Zij moesten tonen dat ze rein waren in deze zaak, en dit is de manier waarop God in de gemeente werkt.

Ik leg sterk de nadruk hierop, omdat het heel leerzaam is. Het grote verschil dat u opmerkt is dat de Geest van God Zelf het oordelen van het kwaad bewerkt. Wij genieten samen van Christus. Het is mij niet geoorloofd naar mijn huis te gaan, en daar brood en wijn te gebruiken en mij in te beelden dat dit ‘s Heren Avondmaal is. Het is echt een feest van mijzelf, dat ik in mijn eigen hart bedenken. Maar ik kom naar de gemeente en gebruik het Avondmaal in ware gemeenschap, open voor alle heiligen van God in deze wereld, die in overeenstemming met de Heer wandelen. En terwijl ik op deze wijze handel, zie ik op tot God of Hij onder Zijn kinderen wil werken en wegdoen wat onverenigbaar is met die heilige gemeenschap.

Dit deed Nehemia. Hij kende en voelde hun smart, en hij handelde. Alleen, zoals ik zei, is er hier een persoonlijk handelen, terwijl het bij ons juist gemeenschappelijk moet zijn. Nehemia ziet ook overal wanordelijke dingen (vs. 10). Hij merkt dat de bijdragen voor de

Levieten niet waren gegeven. Want de Levieten en de zangers, die het werk verrichtten, waren gevlucht, ieder naar zijn eigen veld. 'Ik riep de machthebbers ter verantwoording en zei: Waarom is het huis van God verlaten? Ik bracht hen bij elkaar en ik deed hen hun plaats weer innemen' (vs. 11).

En verder constateerde hij: 'In die dagen zag ik in Juda mensen die op de sabbat de wijnpersen aan het treden waren en die hopen graan brachten en die op ezels laadden, en ook wijn, druiven en vijgen en allerlei andere lasten. Zij brachten die naar Jeruzalem op de sabbatdag. Op de dag dat zij dat voedsel gingen verkopen, waarschuwde ik hen. Ook woonden er Tyriërs, die vis aanvoerden en allerlei koopwaar, die zij op de sabbat aan de Judeeërs en in Jeruzalem verkochten. Toen riep ik de edelen van Juda ter verantwoording en zei tegen hen: Wat is dit voor een wandaad die u verricht, waardoor u de sabbatdag ontheiligt? Deden uw vaders niet evenzo? En vervolgens bracht onze God al dit kwaad over ons en over deze stad. En u voegt nog eens toe aan de brandende toorn over Israël door de sabbat te ontheiligen?' (vs. 15-18).

Hier zien wij een belangrijk beginsel. Nu bedoel ik niet te zeggen dat wij ook onder de wet van de sabbat leven. Maar wat ik zeg is dat wij in de genadetijd leven en dat de dag die hierbij hoort in onze ogen minstens zo waardevol behoort te zijn als de sabbatdag voor iemand onder de wet. En het zou ook een zondige zaak zijn van de dag van de Heer misbruik te maken voor zelfzuchtige doeleinden. De dag van de Heer draagt een karakter van heiligheid boven de sabbatdag. De eerste dag van de week heeft een genade-recht op alle kinderen van de genade, laten wij dit nooit vergeten! Het is niet zo dat we die

dag niet kunnen gebruiken in een geest van genade en vrijheid. Maar hem voor *onzelf* te gebruiken, is niet hem voor *Christus* te gebruiken. Dat is wat de heidenvolken zouden doen die God niet kennen. Laten we niet op hen lijken.

En verder vestigt Nehemia de aandacht op een nog ernstiger feit: ‘Ook zag ik in die dagen Joden die Asdoditische, Ammonitische en Moabitische vrouwen bij zich hadden doen wonen. Hun kinderen spraken voor de helft Asdoditisch, en ze konden geen Judees spreken, maar spraken overeenkomstig de taal van elk volk’ (vs. 23-24). Alles was onnatuurlijk. ‘Ik had onenigheid met hen en ik vervloekte hen’. Hij schijnt met strengheid gehandeld te hebben, en liet hen zweren bij God: ‘U zult uw dochters niet aan hun zonen geven en van hun dochters niemand voor uw zonen of voor uzelf nemen!’ (vs. 25).

Nehemia wijst erop hoe zelfs Salomo had gefaald met betrekking tot deze dingen. Ook hem deden de uitheemse vrouwen zondigen. Hier wordt dus geen voorbeeld gegeven met de bedoeling het kwaad licht op te vatten, maar hij waarschuwt dat het hoogst ernstig was zo’n geëerde koning te volgen in een tijd van grote zwakheid.

En verder lezen we: ‘Een van de zonen van Jojada, de zoon van Eljasib, de hogepriester, was een schoonzoon van Sanballat, de Horoniet. Daarom joeg ik hem bij mij weg (...). Zo reinigde ik hen van al het vreemde en ik stelde diensten vast voor de priesters en de Levieten, ieder voor zijn werk, en ook voor het offer van het hout op de vastgestelde tijden en voor de eerstelingen’ (vs. 28-31).

Zo vertrouw ik erop dat we de algemene strekking van dit hoogst belangrijke boek wat duidelijker en vollediger hebben gezien.

